

WETGEVINGSOVERLEG SPORTACCOMMODATIES

Tijdens het wetgevingsoverleg op 2 december ging het in tegenstelling tot eerdere jaren veel over sportaccommodaties. Zowel de lokale sportinfrastructuur als de nationale topsportinfrastructuur kwam uitgebreid aan bod. Bij de lokale sportinfrastructuur waren er zorgen over stijgende energieprijzen en de staat van onderhoud. De gedachte was dat gemeenten onderhoud mede vanwege coronamaatregelen voor zich uit schuiven en dat sportaccommodaties daardoor in kwaliteit achteruit hollen. Bij de nationale topsportinfrastructuur ging de discussie vooral over Thialf: de schaatstempel waarin onze olympiërs zich goed moeten kunnen voorbereiden op de aanstaande Spelen, zodat daar geoogst kan worden.

De discussie over de rol van het Rijk bij landelijke topsportinfrastructuur past bij de rol als stelselverantwoordelijke overheid. Nu het ondanks steun van gemeente en provincie dreigt mis te gaan bij Thialf, wordt naar het Rijk gekeken. Wat wil en kan VWS voor Thialf doen? Daarbij komt wel direct de vraag op naar gelijke behandeling van topsportvoorzieningen: als dit voor Thialf geldt, geldt dit dan ook voor topsportvoorzieningen zoals Nationaal Zwemcentrum de Tongelreep in Eindhoven of Omnisport in Apeldoorn? Benieuwd hoe dit verder gaat.

Een interessant punt in de discussie over de lokale sportinfrastructuur is vooral dat het niet helder is of de lokale sportinfrastructuur onder druk staat. Waar het in het geval van Thialf bekend is dat het water tot aan de lippen staat, is dat bij de lokale sportinfrastructuur nog niet zo duidelijk. Gemeenten hebben, gegeven de verschillen tussen aanvraagbedrag en realisatie in de SPUK Sport, weliswaar niet uitgegeven aan sportaccommodaties wat ze beoogd hadden, maar dat betekent niet dat de kwaliteit ineens onder druk staat. Gemeenten en sportverenigingen geven immers overwegend aan dat onderhoudswerkzaamheden niet te lijden hebben onder de coronamaatregelen. Bovendien is de tevredenheid over sport- en beweegmogelijkheden in Nederland nog altijd bijzonder hoog. Kortom, niet direct cijfers die aanleiding geven om te veronderstellen dat de staat van sportaccommodaties zorgwekkend is en extra aandacht behoeft. Wat maakt dan dat dit zoveel aandacht krijgt?

Hier spelen denk ik twee zaken een rol. Enerzijds het belang dat wordt gehecht aan passende, kwalitatief hoogwaardige en duurzame sportaccommodaties, zodat iedereen in Nederland kan sporten, en anderzijds vragen over een achterblijvende

inzet van de subsidiemiddelen die voor sportaccommodaties beschikbaar zijn. Met de SPUK Sport en de BOSA zijn namelijk subsidies voor sportaccommodaties beschikbaar die tot op heden niet volledig worden benut. Dat roept vragen op, ook bij mij. Wat schuilt achter het verschil tussen aanvraag en realisatie bij de SPUK Sport? Weten verenigingen de weg naar de BOSA onvoldoende te vinden? Of vormt het drempelbedrag een te grote hobbel voor een deel van de verenigingen? Vragen waar we zeker antwoorden op moeten vinden, zodat daarop geacteerd kan worden.

Het wetgevingsoverleg maakt duidelijk dat de Kamer nu ook 'iets vindt' van de sportinfrastructuur in Nederland en wil weten hoe sportaccommodaties in Nederland ervoor staan. Wat is de staat van onderhoud, wanneer zijn ze gebouwd, hoe toegankelijk en duurzaam zijn ze, en wat niet meer. Hoewel deze aandacht nieuw is, is deze vanuit beleidsmatige koppelingen met beleidsthema's als duurzaamheid en toegankelijkheid wel begrijpelijk. Daarnaast is het goed te constateren dat de Rijksoverheid beseft dat, als ze de sportdeelname omhoog wil hebben, Nederlanders moeten kunnen beschikken over voldoende, veilige, toegankelijke en duurzame sportaccommodaties. Ik kijk al uit naar de volgende discussies hierover in de Kamer! ■

Remco Hoekman is directeur van het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Meer weten? Stuur uw reactie of vraag naar R.hoekman@mulierinstituut.nl.

“WAT SCHUILT ACHTER HET
VERSCHIL TUSSEN AANVRAAG
EN REALISATIE BIJ DE SPUK
SPORT?”